

VLIEGEN VOOR LEVEN

in Oeganda

Nieuwsbrief Fam. Hobo

"Leef alsof Christus gisteren stierf, vanmorgen opstond en morgen terugkomt."

- Maarten Luther-

Beste vrienden en bekenden,

Hierbij weer eens een bericht uit Oeganda. Wim is druk met vliegen, Marlies met haar bediening onder de Somalische kinderen en Yenthe studeert flink nu ze in de bovenbouw zit. Afgezien van wat rompslomp rond ons huis met waterafvoer, riolering, etc. wat de afgelopen tijd de nodige energie heeft gekost, gaat het hier z'n gangetje.

Veel leesplezier en een hartelijke groet! Wim & Marlies en Yenthe

Een nieuwe kerk, een nieuw thuis

Sinds onze verhuizing begin dit jaar zijn we biddend op zoek gegaan naar een kerk dichtbij huis. De internationale gemeente waar we eerder naartoe gingen ligt nu een stuk verder weg. We hebben ons aangesloten bij een kleine kerkelijke gemeenschap vlak bij het Victoriameer, met name bestaande uit Oegandese mensen. De diensten vinden plaats onder een eenvoudig grasdak, met plastic stoelen in het zand. Tijdens de samenkomst lopen er kippen, ganzen en af en toe een schaap tussen de mensen door. Kinderen spelen met steentjes op de grond, en de sfeer is warm en ongedwongen. We zijn hartelijk verwelkomd en hebben inmiddels al mooie relaties opgebouwd met verschillende gemeenteleden.

Wat ons bijzonder aanspreekt, is de visie van deze kerk: lokale gelovigen toerusten om zelf het evangelie te brengen, ook op plekken waar het moeilijk is. Eén van de leden werkt als zendeling in Somalië, en een echtpaar uit de gemeente is uitgezonden naar een afgelegen dorp in het noorden van Oeganda. Hun verhalen inspireren ons en herinneren ons eraan dat kerk-zijn niet zozeer gaat om ontvangen, maar om geven en uitzenden. Marlies en Yenthe zijn gestart met een Bijbelprogramma voor de jongste kinderen, en Wim helpt elke zondag met het opbouwen van de geluidsinstallatie en regelt het geluid tijdens de dienst, zodat de zang- en muziekgroep en de sprekers goed hoorbaar zijn. We vinden het bijzonder om deel te mogen zijn van een gemeenschap die niet alleen dichtbij huis is, maar ook echt bij ons past, een plek waar we mogen geven én ontvangen, groeien én dienen.

Een poosje geleden ben ik naar een zomerkamp voor TCK's geweest. TCK's zijn kinderen die opgroeien in andere culturen dan hun thuisland. Er waren ongeveer 60 kinderen vanuit heel Oeganda. Het was leuk om andere tieners te ontmoeten en samen tijd door te brengen. Als TCK's onderling begrijp je elkaar vaak beter, omdat je hetzelfde meemaakt. Wat ik mooi en bijzonder vindt aan TCK zijn, is dat je veel kunt leren van de verschillende culturen en hun tradities. Het moeilijke is dat je voortdurend afscheid moet nemen van mensen, omdat er steeds weer mensen komen en gaan. We brachten onze tijd door met leuke activiteiten zoals zwemmen in het Victoriameer en wandelen naar de waterval in de buurt. 's Avonds hadden we soms een kampvuur, en elke dag hadden we een moment waarin we samen konden bidden en iemand zijn of haar getuigenis deelde.

Groetjes, Yenthe

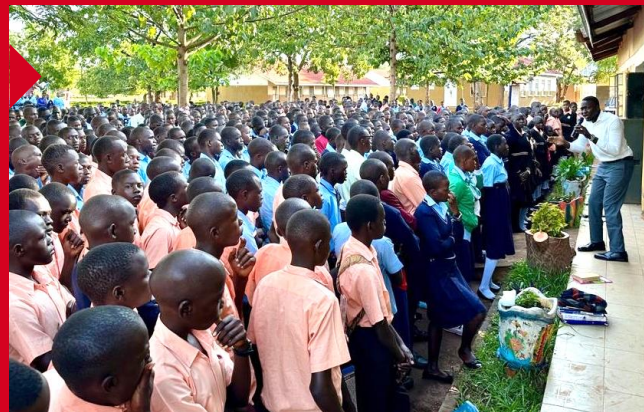

De co-pilot stoel

Zoals beloofd hierbij wat meer over de mensen die we vliegen....

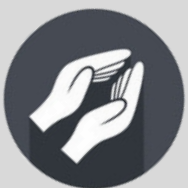
Onlangs vloog ik een route met meerdere stops door het midden en noordwesten van Oeganda. Op mijn tweede stop, stapte een jonge Oegandese man in en vroeg beleefd of hij voorin mocht zitten. Ik twijfelde even (op drukke dagen houd ik die stoel meestal vrij), maar besloot hem toch toe te laten. Zijn gezicht lichtte op. Ik hielp hem met de gordel, gaf hem een headset, en we stegen op richting Kajjansi. Tijdens de vlucht vertelde hij zijn verhaal. Zijn naam was Bruno. Hij groeide op in armoede, omringd door alcoholmisbruik. Al op jonge leeftijd raakte hij verslaafd. Tot zijn oom hem op een dag over Jezus vertelde. Dat moment bracht hoop en een verlangen om andere kinderen te bereiken die leven zoals hij leefde. Bruno begon te preken, werkte in een weeshuis, spaarde van zijn kleine inkomen en ging zelfs leningen aan om te kunnen evangeliseren. Inmiddels leidt hij een team van Jesus Alive Ministries en reizen ze door het noorden van Oeganda. Elke maand bereiken ze duizenden kinderen op scholen met het Evangelie. Hij vertelde hoe zijn eigen verhaal vaak deuren opent die voor anderen gesloten blijven.

Ook bezoeken ze gevangenissen en in sommige gevangenissen hebben ze tv's geïnstalleerd met Bijbelonderwijs. Zelfs zonder prediker gaat het werk door. Gevangenen verzamelen zich rond het scherm en barsten in tranen uit als ze voor het eerst horen over genade. Bruno vertelt over een recent bezoek aan een school, waar een jongetje in gescheurde kleren na de preek en het zingen na hem toekomt en fluistert: "We zijn moslim thuis...maar ik zie dat jullie God liefdevol is. Ik wil Jezus volgen." Ze baden samen. Bruno gaf hem een Bijbel, waarop de jongen zei: "Ik wil evangelist worden, net zoals u!" Ik keek naar Bruno, blij en stil in de co-pilotstoel. En ik dankte God. Voor de vlucht. Voor het verhaal. Voor het voorrecht om deel te zijn van iets eeuwig.

Dank voor:

- Het vinden van een nieuwe gemeente
- Gezondheid en veilige vluchten
- Familie, vrienden en andere mensen, die ons steeds ondersteunen.
- Mensen, zoals Bruno die in hun eigen land duizenden jongeren en gevangenen bereiken met het Goede Nieuws.

Bid voor:

- De Somalische kinderen en dat zaadjes van het Evangelie in hun harten kunnen worden geplant.
- TCK's rond de wereld, die vaak een rijke ervaring opdoen, maar ook kunnen worstelen met identiteit, verbondenheid en het gevoel echt begrepen te worden.
- Voldoende energie en manieren om te ontspannen.

Van de TFC: Beste vrienden en donateurs, de afgelopen jaren hebben jullie Wim en Marlies trouw gesteund en daar zijn we jullie natuurlijk erg dankbaar voor! Het is echter zo dat de uitzendkosten jaarlijks stijgen. Giften staan vaak vast en stijgen niet automatisch mee. Hebt u de mogelijkheid om uw gift iets te verhogen dan zou dat zeer welkom zijn!

